

Kelemen Lajos

Hídmérleg

Mért érzem úgy mégis, te
mint a továbblét
üzemőre, egy gerenda-széles árnyék,
sötét kereszt mintájával
fülkéd üvegén,
mikor mustrálsz, megring a hídmázsa.

El nem veszhetsz neheze, se értelme
köröttem ennek az egésznek! Csak ami a gyökén túl,
az a holt teher;

én mondjam? –
nem egyensúly hajtja ezt a világot.
Ott a bűn, a szög most is a jóság tenyerébe
beleverve; napnál fényesebb,
ahogy égve hagytad, tűz fölöttünk leckéd.

S a fölkapacolt rakományon, hol a képzet is
alig talál fogást: inkább egy
hangosabb ég, pörébb, különösebb, segítene?

Tört kristályaiból az örök szellem
fölszillan, s index-fényként irányt jelez,
míg egy kis fuvallattól most
a kocsiponyva: mint ölyv verdes, vagy mint gerle?

Belülről zeng vissza majd,
amit a menetlevélre írtál föl egyszer –
nincs hasonló fontosabb semmi,
ha ige, ha adat.